

Enis Batur

Elgin Taşlar

doksaniç loş hikâye

Uykumda tanıma gelmez sesler duydum ve uyandım, zorladım karşılıklarını bulmak için, düğüm üstüne düğüm, açılmayan bölgelerle dolu Evren, burada kıvraniyoruz. Başka mercekler yapmaya çalışıyorlar, yetmez, bize asıl gereken bambaşka gözbebekleri. Lukyanos'un gemisiyle aya gidilmeli, yardım istemeli, belki organ nakli. Sonra daha huzurlu uykular bekleyebilirim. Sessizliklerden oysa korkarım.

Ben o yıllarda uzaktaydım, Thomas de Quincey ile geceleri güney Londra'nın salaş pub'larında buluşur, litrelerce bira eşliğinde, Yahuda İşkariyot hakkında sonu gelmez konuşmalara daldardık. Sonra döndüm, Nakkaştepe'de, mezarlığın ucundaki iki katlı eve yerleştim. Bahçemi ekdim, güvercin besledim, deniz kıyısına her inişimde içimde kabaran boğulma isteğini bastıramayınca bir daha kıyılara gitmedim. Thomas'ın mektupları üst çekmece.

Satranç takımını Sandford-on-Thames'te bir antikacıdan aldım. Dükkânın sahibesi İtalyan kökenli olmakla, dahası ailesinin köklerinin Eski Roma'ya dek inmesiyle övünmüş, piyonların Siena yapımı olduğunu söylemiş, tahtayı başka bir takımdan devşirdiğini itiraf etmişti. Tahtanın bir yanına çakıyla kazıldığı izlenimi veren üç harf beni gülümsetti o gün: VVN. Ne zamandı unuttum, bir ara her hafta buluşup oynadığım yaşlı mimar dostum Sedat Hakkı bey, görür görmez "bu onundur" demişti.